

Postanowienie z dnia 17 września 1997 r.

II UKN 238/97

Wniesienie apelacji do sądu drugiej instancji zamiast do sądu pierwszej instancji, po prawidłowym pouczeniu strony o trybie i sposobie wniesienia środka odwoławczego, nie usprawiedliwia przekroczenia terminu z art. 369 § 1 KPC.

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 września 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Tomasza Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy, na skutek kasacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 lutego 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 29 lipca 1996 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie oddalił wniosek Tomasza Z. o przywrócenie terminu do złożenia apelacji. Sąd Wojewódzki ustalił, że wnioskodawca uchybił terminowi z art. 369 § 1 KPC bowiem odpis wyroku z uzasadnieniem został mu doręczony w dniu 3 września 1996 r., a apelacja wpłynęła do Sądu orzekającego w dniu 19 września 1996 r. Wnioskodawca nie dołożył należytej staranności w celu właściwego skierowania apelacji do Sądu Wojewódzkiego, skoro nadaną w Urzędzie Pocztowym w dniu 17 września 1996 r. apelację skierował bezpośrednio do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu mimo, że był pouczone o trybie i sposobie zaskarżenia.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 1997 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił zażalenie wnioskodawcy, dzieląc sta-

nowisko Sądu Wojewódzkiego, że kryterium braku winy, jako przesłanki zasadności wniosku o przywrócenie terminu, wiąże się z obowiązkiem szczególnej staranności strony przy dokonywaniu czynności procesowych. Przywrócenie terminu nie jest więc dopuszczalne, gdy strona dopuściła się choćby lekkiego niedbalstwa.

Wnioskodawca zaskarżył kasacją powyższe postanowienie i zarzucając naruszenie art. 382 KPC, 168 § 1 i 2 KPC oraz art. 468 KPC przez przyjęcie, że omyłkowe nadanie apelacji przez matkę wnioskodawcy stanowi jego winę - wnosił o uchYLENIE zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 29 lipca 1996 r. [...]

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 392 § 1 KPC kasacja przysługuje od wyroku lub postanowienia, wydanych przez sąd II instancji i kończących postępowanie w sprawie. Zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego, którym oddalone zostało zażalenie wnioskodawcy na postanowienie Sądu I instancji, oddalające jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia apelacji, jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, bowiem po jego wydaniu dalsze postępowanie nie może już się toczyć. Zatem kasacja wnioskodawcy, jako dopuszczalna, podlegała merytorycznemu rozpoznaniu.

Sąd Najwyższy uznał, że kasacja ta nie jest jednak zasadna. Wnioskodawca przyznał, że omyłkowo skierował apelację do Sądu Apelacyjnego i w nadawaniu tej przesyłki wyręczył się swoją matką, bo był w tym dniu szczególnie niedysponowany. Przyznanie powyższe świadczy o braku należytej staranności wnioskodawcy w zaadresowaniu tej przesyłki, nie dotyczy zaś samego faktu nadania apelacji w Urzędzie Poczтовым przez jego matkę. Skoro wnioskodawca został należycie pouczony o trybie i sposobie wniesienia apelacji, to skierowanie jej do Sądu Apelacyjnego, zamiast do Sądu Wojewódzkiego przemawia za jego niedbalstwem.

Sąd Najwyższy podzielił zatem stanowisko Sądu Apelacyjnego, że wnioskodawca ze swej winy uchybił terminowi z art. 369 § 1 KPC. W tych okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów postępowania, wskazanych w kasacji i na podstawie art. 393¹² KPC kasacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu.

=====